

právoplatně skončeno. Z povahy věci samé plyne, že nárok vlastníka na výměnu po rozumu § 5 (2) cit. zákona předpokládá, že požadovací nárok pachtýřův jest po právu, neboť teprvé, když jest uznán, možno k výměně přikročiti. Usnesením okresního soudu, jež bylo potvrzeno rekursním soudem, bylo prozatím jen vysloveno, že Marii B-ové přísluší právo žádati, by jí dílce tam uvedené byly do vlastnictví postoupeny, a byla stranám udělena 2 měsíční lhůta, by se dohodly o ceně, případných služebnostech a o vyměření přiznaných pozemků. Nebylo tedy vydáno konečné rozhodnutí ve smyslu § 17 zákona, nýbrž požadovací nárok byl jen zásadně uznán a v řízení bude nutno ještě pokračovati. Za dalšího řízení bude vlastník moci učiniti návrhy na výměnu pozemků, při čemž ovšem bude nutno, by individuálně označil pozemky k výměně nabízené. Není zapotřebí, by k tomuto účelu, jak stížnost žádá, byla vlastníku udělena zvláštní 60 denní lhůta, kdyžtž bez toho jest mu vyhražena 2 měsíční lhůta, než bude v řízení pokračováno. Teprve až vlastník podá návrhy na výměnu pozemků, bude na okresním soudě, by zkoumal, jsou-li tu podmínky § 5 (2) cit. zák. Jelikož vlastník dosud tak neučinil a nižší soudy o jeho nároku na výměnu pozemků nerozhodly, není tu ještě v té příčině podkladu pro rozhodnutí dovolacího soudu.

Čís. 1800.

Zajištění půdy drobným pachtýřům (zákon ze dne 27. května 1919, čís. 318 sb. z. a n.).

Drobným pachtýřům, jimž byl ve smyslu § 29 zák. pacht prodloužen, nelze uložit vedle dosavadního pachtovního náhradu zvýšených realních daní a přírážek z pachtovaných pozemků. Dávku z katastrálního výnosu z půdy hradí však i bez zvláštní úmluvy.

(Rozh. ze dne 29. srpna 1922, R I 980/22.)

Nárok pachtýřů na prodloužení pachtu na dalších 10 let byl uznán soudy v š e c h t ř í s t o l i c, návrh vlastníkův pak na zvýšení pachtovního byl zamítnut..

Nejvyšší soud uvedl v tomto směru

v d ů v o d e c h :

Kdyby pachtýřům bylo uloženo, by nahražovali správě velkostatku vedle dosavadního pachtovního zvýšení reálných daní a přírážek z pachtovaných pozemků a stoupnutí režie a patronátních břemen, které dle dosavadních podmínek nebyli povinni platiti, byly by tím nesporně pachtovní podmínky v jejich neprospěch zhoršeny. Tomu však brání, jak praví správně rekursní soud, ustanovení § 29 zákona ze dne 27. května 1919, čís. 318 sb. z. a n., dle něhož má pachtýř právo žádati, by mu pozemek ponechán byl dále v pachtu za stejných podmínek jako dosud. Ani podle pozdějších předpisů není přípustno, těmto pachtýřům pacht zvýšiti. Jak zákon ze dne 30. října 1919, čís. 593 sb. z. a n. o ochraně drobných zemědělských pachtýřů, tak i vládní nařízení ze dne 3. srpna 1920, čís. 471 sb. z. a n. o úpravě pachtovního, jež připouštěly za podmínek tam uvedených, pachtovné zvýšiti, předepisují vý-

slóvně a sice zákon v § 14, nařízení v § 9, že ustanovení zákona ze dne 27. května 1919, čís. 318 zůstávají nedotčena. Opatření Stálého výboru ze dne 8. října 1920, čís. 586 sb. z. a n. o úpravě pachtovného ustanovilo v § 2 (5), že propachtovatel může žádati, by pachtýř za rok 1920 a zbývajících léta nesl veškeré zvýšení, které co do daní, přírůžek a ostatních veřejných dávek, jichž placení pachtýř nepřevzal, nastalo nebo nastane, praví však v § 3, že ustanovení to netýká se půdy zajištěné drobným pachtýřům podle zákona ze dne 27. května 1919, čís. 318 sb. z. a n. Zákon ze 12. srpna 1921, čís. 313 z. a n. a zákon ze dne 13. července 1922 o obnově drobných zemědělských pachtů nevyklučuje sice výslovně ze své působnosti drobné pachtu podle zákona ze dne 27. května 1919, čís. 318 sb. z. a n., nelze jich však na ně použítí, poněvadž se týkají jen obnovy pachtů, které končily v druhé polovici roku 1921, nebo končí v roce 1922. Co se týče dávky z katastrálních výnosů půdy podle § 6 opatření Stálého výboru ze dne 25. srpna 1920, čís. 494 sb. z. a n. a nařízení vlády ze dne 23. září 1920, čís. 541 sb. z. a n., kterou patrně stížnost míní »hektarovým příspěvkem«, ukládá již zákon každému pachtýři, tedy i pachtýři podle zákona ze dne 27. května 1919, čís. 318 sb. z. a n., by dávku tu nahradil propachtovateli k jeho žádosti, netřeba tedy pachtýřům tuto povinnost ukládati v pachtovních podmínkách.

Čís. 1801.

Notáři nepřisluší právo stížnosti do usnesení pozůstalostního soudu, týkajícího se jedině zájmů účastníků.

(Rozh. ze dne 29. srpna 1922, R I 1001/22.)

V pozůstalostním řízení po katolickém faráři změnil pozůstalostní soud k rozkladu finanční prokuratury usnesení notáře jako soudního komisaře a povolil jí tříměsíční lhůtu k podání dědické přihlášky. Rekursní soud vyhověl rekursu notáře jako soudního komisaře, zrušil napadené usnesení a uložil soudu první stolice, by spisy dodal notáři jako soudnímu komisaři k rozhodnutí o rozkladu české finanční prokuratury a ku dalšímu úřednímu jednání. **Důvody:** Dodáním úmrtního zápisu po zůstaviteli podle opatření soudu první stolice ze dne 6. prosince 1921 stěžovateli jako soudnímu komisaři založena byla pravomoc tohoto ku provedení pozůstalostního řízení podle čl. IX. zák. ze dne 1. dubna 1921, čís. 161 sb. z. a n. Pravomoc tato nezanikla dosud žádným ze způsobů, uvedených v odst. (2) a (4) téhož čl. IX., a obsahuje též oprávnění stěžovatele jako soudního komisaře k rozhodnutí o rozkladu české finanční prokuratury v mezích téhož čl. IX. a §§ 9 a násl. nesp. říz. Pozůstalostní soud mohl napadené usnesení vydati jen, kdyby se byl před tím podle odst. (4) téhož čl. IX. ze závažných důvodů usnesl, že sám přijímá projednání pozůstalosti, třebaž stěžovateli jako soudnímu komisaři odevzdané. Ježto však tak neučinil, porušil předpis § 2 odstavce první nesp. říz. a uvedeného čl. IX., čímž se stalo napadené usnesení zmatečným. Právo stěžovatele jako soudního komisaře ku stížnosti proti usnesení tomu plyne z odstavce (4) druhé věty téhož čl. IX.

Nejvyšší soud změnil napadené usnesení v ten způsob, že odmítl rekurs notáře jako soudního komisaře do usnesení soudu první stolice.